Orędownik Urzędowy
POWIATU MORSKIEGO

Wychodzi wedle potrzeby przynajmniej raz w tygodniu. — Przedpłata miesięczna 2 złote — Poszczególny :—: numer 0,60 zł. :—:

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 0,80 zł od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 1,20 zł od :—: wiersza. :—:

Redakcja: Wydział Powiatowy w Pucku. — Drukiem „Gazety Kaszubskiej" w Wejherowie.

Nr. 24 | **Puck, środa, dnia 15 czerwca 1927 r.** | **Rok 1**

Treść:

158.
Rozp. Prezydenta Rzplitej
z dnia 10 maja 1927 r.
o prawie prasowem.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzplitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

CZĘŚĆ I.
O prasie.
Rozdział I.
Postanowienia ogólne.

Art. 1. Prasa jest wolna; podlega tylko ograniczeniom, przewidzianym w niniejszem rozp. oraz w ustawach karnych.

Art. 2. Drukami są wszelkie wytwory graficzne odbite sposobem mechanicznym lub środkami chemicznemi.

Art, 3. Czasopismami są druki, nie mające tworzyć zamkniętej całości, ukazującej się przynajmiej raz na 3 miesiące, choćby w nierównych okresach czasu, pod jednym tytułem, w bieżących numerach (zeszytach).

Art. 4. Za rozpowszechnianie druku uważa się również wystawianie go w miejscu publicznie dostępnem.

Art. 5. Rozp. niniejsze stosuje się do wszelkich druków, przeznaczonych do rozpowszechniania.

Wyjątek stanowią: papiery wartościowe, druki przeznaczone wyłącznie do użytku domowego lub towarzyskiego, do użytku przemysłu, handlu lub zawodu, a nadto, z zastrzeżeniem przewidzianem w art. 9 utwory muzyczne bez tekstu słownego i druki artystyczne, mające charakter oryginału.

Rozdział II.
O drukach.

Art. 6. Na każdym druku, prócz wyłączonych w art. 5, powinien być wskazany zakład i miejsce odbicia, nakładca i miejsce wydania, a przy czasopismach, zamiast nakładcy — wydawca druku.

Art. 7. Zarządzający zakładem, w którym druk jest odbijany, winien niezwłocznie po odbiciu pierwszych egzemplarzy dostarczyć właściwej władzy administracyjnej pierwszej instancji bezpłatnie 3 egzemplarze obowiązkowe druku z wymienieniem liczby egzemplarzy nakładu.

Właściwą władzą administracyjną jest:

a) władza, w której okręgu znajduje się miejsce wydania:

b) władza, w której okręgu druk odbito, jeśli miejsce wydania jest zagranicą.

Jeśli druk odbito zagranicą, dostarczenie tych egzemplarzy jest obowiązkiem nakładcy, a co do czasopism — wydawcy.

Jeśli miejsce wydania i miejsce odbicia druku znajdują się w Państwie, każde w okręgu innej władzy administracyjnej I. instancji, zarządzający zakładem graficznym dostarczy 1 egzemplarz druku władzy, w której okręgu druk odbito, równocześnie z wysłaniem 3-ch egzemlarzy do władzy właściwej.

Art. 8. Druki można rozpowszechniać niezwłocznie po dostarczeniu egzemlarzy obowiązkowych właściwej władzy administracyjnej.

Art. 9. Prócz egzemplarzy obowiązkowych zarządzający zakładem, w którym druk odbito, winien dostarczyć bezpłatnie dla celów bibljotecznych oraz dla celów urzędowej rejestracji liczbę egzemplarzy każdego druku, określaną rozp. Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych; liczba tych egzemplarzy nie może przewyższać 10-ciu. Utwory muzyczne bez tekstu słownego i druki artystyczne będą dostarczane bezpłatnie w jednym egzemplarzu Bibljo-

tece Narodowej w Warszawie. Rozporządzenia zawierać będą bliższe postanowienia, dotyczące składania egzemplarzy dla celów bibljotecznych i urzędowej rejestracji, oraz oznaczą, które rodzaje druków mają być dostarczane na papierze trwałym. Nadto zarządzający zakładem dostarczy bezzwłocznie i bezpłatnie 1 egzemplarz każdego druku objętości do 3-ch arkuszy oraz czasopisma do bibjoteki urzędu prokuratorskiego przy sądzie okręgowym, w którego okręgu znajduje się właściwa władza administracyjna.

Co do druków odbitych zagranicą, a wydanych w Państwie, obowiązki powyższe ciążą na nakładcy, a co do czasopism — na wydawcy.

Art. 10. Zarządzający składem druków jest obowiązany dostarczyć władzy administracyjnej pierwszej instancji, w której okręgu skład się znajduje, 1 egzemplarz obowiązkowy druku, sprowadzonego z zagranicy w liczbie ponad 50 egzemplarzy.

Obowiązek powyższy nie dotyczy wydawnictw naukowych, artystycznych oraz zbytkowych.

Zasada art. 8 ma tu odpowiednie zastosowanie.

Art. 11. Przepisy, zawarte w art. 7, 8, 10 o dostarczaniu egzemplarzy obowiązkowych i terminie ich rozpowszechniania, nie dotyczą druków wydawanych i sprowadzanych przez władze państwowe i samorządowe w ich zakresie działania oraz przez instytucje naukowe, których wykaz ustali rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego i Ministra Spraw Wewnętrznych.

Art. 12. Władza administracyjna pierwszej instancji może, za zezwoleniem władzy przełożonej, zabronić ze względów bezpieczeństwa publicznego lub moralności publicznej rozpowszechniania druków lub pewnego ich rodzaju w bezpośredniem pobliżu świątyń, szkół, lokali wyborczych podczas wyborów, oraz wojskowych instytucyj, zabudowań, miejsc ćwiczeń i postojów.

Art. 13. Osoby, nie mające lat 17 i obywatelstwa polskiego, nie mogą sprzedawać druków poza składami druków w miejscach publicznych i w handlu okrężnym.

Przy sprzedaży czasopism wolno wywoływać tylko ich tytuły, rodzaj wydania, jak — poranne, nadzwyczajne i t. p., oraz kierunek pisma, jeśli jest wskazywany stale obok tytułu.

Art. 14. Minister Spraw Wewnętrznych ma prawo odebrać debit pocztowy oraz wydać zakaz rozpowszechniania czasopisma wydawanego zagranicą, o czem ogłosi w gazecie rządowej.

Rozdział III.

O zakładach graficznych i składach druków.

Art. 15. Zakład graficzny (drukarnia, litografja, fotografja i t. p.) i skład druków, przeznaczonych do rozpowszechniania przez sprzedaż, wypożyczanie lub rozdawanie, będzie miał zarządzającego. Zarządzającym może być sam właściciel, użytkownik lub dzierżawca, albo osoba przez nich ustanowiona.

Jeśli właścicielem zakładu lub składu jest osoba prawna, obowiązek ustanowienia zarządzającego ciąży na osobach fizycznych, powołanych do zarządzania jej sprawami.

Art. 16. Zarządzającym może być tylko obywatel polski, zamieszkały w Państwie, mający 21 lat skończonych, nie pozbawiony czy to zdolności do działań prawnych, czy to, wskutek wyroku sądu karnego, prawa zajmowania urzędów publicznych.

Art. 17. Zarządzający powinien w ciągu 24 godzin złożyć pisemne oświadczenie miejscowej władzy administracyjnej pierwszej instancji o objęciu zarządu oraz podać przytem swój adres, nazwę i siedzibę zakładu, tudzież imię, nazwisko, adres jego właściciela, użytkownika i dzierżawcy.

Obowiązek ten dotyczy także każdej zmiany w powyższych danych.

Artykuł ten nie stosuje się do państwowych zakładów graficznych i państwowych składów druków.

Art. 18. Zarządzający zakładem graficznym powinien prowadzić księgę zamówień wykonywanych druków, podlegających niniejszemu rozporządzeniu, poświadczoną przez władzę administracyjną pierwszej instancji.

Do księgi tej należy wpisać przed przystąpieniem do wykonania zamówienia tytuł, nakładcę, a przy wydawnictwach perjodycznych — wydawcę, ich adresy oraz liczbę odbijanych egzemplarzy. Zamówienie powinno być zapisane przed rozpoczęciem danej roboty.

Władza administracyjna ma prawo sprawdzać zgodność wykonywanych prac z księgą zamówień.

Art. 19. Władza administracyjna pierwszej instancji ma prawo dokonywać w składach druków kontroli, celem sprawdzenia, czy przepisy rozdziału II są zachowane.

Rozdział IV.

O czasopismach.

Art. 20. Na każdym egzemplarzu czasopisma, prócz danych wymienionych w art. 6, powinien być wskazany numer kolejny oraz redaktor odpowiedzialny.

Redaktor odpowiedzialny odpowiada za treść czasopisma oraz za niedopełnienie innych obowiązków, wynikających z przepisów tego rozporządzenia.

Art. 21. Redaktorem odpowiedzialnym czasopisma może być tylko obywatel polski, zamieszkały w Państwie, mający 21 lat skończonych, nie pozbawiony czy to wolności, czy to zdolności do działań prawnych, czy to, wskutek wyroku sądu karnego, prawa zajmowania urzędów publicznych.

Osoba skazana za zbrodnię lub występek, popełnione w treści druku, lub za nieoględne trzykrotne w ciągu roku dopuszczenie ogłoszenia utworu zawierającego treść zbrodniczą lub występną (art. 54, 56), nie może być redaktorem odpowiedzialnym w ciągu trzech lat od uprawomocnienia się wyroku skazującego.

Art. 22. Redaktorem odpowiedzialnym nie może być poseł na Sejm Rzeczypospolitej, członek Senatu Rzeczypospolitej oraz poseł na Sejm Śląski.

Art. 23. Kto zamierza wydawać czasopismo powinien zgłosić o tem właściwej władzy administracyjnej pierwszej instancji oraz podać:

a) tytuł wydawnictwa, jego zakres, terminy i miejsce wydawania;
b) adres redakcji i administracji;
c) imię, nazwisko i adres redaktora odpowiedzialnego;
d) zakład, w którym czasopismo będzie odbijane;
e) imię, nazwisko i adres wydawcy oraz właściciela, użytkownika i dzierżawcy czasopisma.

Nadto powinien wydawca złożyć wspólne z redaktorem odpowiedzialnym oświadczenie, że redaktor odpowiedzialny odpowiada warunkom niniejszego rozporządzenia.

Władza administracyjna pierwszej instancji jest obowiązana natychmiast wydać bezpłatne zaświadczenie o dokonanem zgłoszeniu.

Art. 24. Wolno rozpocząć wydawanie czasopisma, jeśli w ciągu siedmiu dni władza administracyjna nie zawiadomi zgłaszającego na piśmie:
a) że zgłoszenie lub oświadczenie nie zawiera danych, wymaganych w art. 23;
b) że zachodzą przeszkody, wymienione w art. 21, 22;
c) że tytuł zgłoszonego czasopisma jest taki sam, jak zawieszonego.

Władza administracyjna może zwolnić zgłaszającego od dotrzymania siedmiodniowego terminu.

Art. 25. Zgłoszenie traci moc, jeżeli w ciągu trzech miesięcy od jego dokonania czasopismo nie ukazało się, lub jeżeli przerwa w wydawnictwie trwa ponad sześć miesięcy.

Art. 26. Jeżeli redaktor odpowiedzialny utraci którykolwiek z warunków, wymaganych w art. 21 lub 22, albo jeżeli okaże się, że tym warunkom w rzeczywistości nie odpowiadał, wydawca powinien bezzwłocznie ustanowić nowego redaktora.

Art. 27. Zmiana w okolicznościach, podanych w zgłoszeniu lub oświadczeniu, nie wstrzymuje wydawania czasopisma, należy jednak zawczasu zgłosić o niej władzy administracyjnej pierwszej instancji. Zmiany, które nie mogły być przewidziane, należy zgłosić w ciągu 3-ch dni.

To samo stosuje się w razie ujawnienia niezgodności okoliczności podanych w zgłoszeniu lub oświadczeniu z istotnym stanem rzeczy.

Art. 28. Przepisy art. 20—27 nie dotyczą wydawnictw władz państwowych i samorządowych, wydawanych w ich zakresie działania.

Art. 29. Nie wolno wznawiać zawieszonego przez sąd czasopisma.

Zmiana tytułu na inny nie wyłącza uznania tożsamości czasopisma z zawieszonem, jeśli jego wygląd zewnętrzny, zwłaszcza ze względu na układ, nieznacznie różni się od zawieszonego.

Rozdział V.
O sprostowaniach i ogłoszeniach.

Art. 30. Redaktor odpowiedzialny jest obowiązany umieścić bezpłatnie w czasopiśmie nadesłane mu przez urząd państwowy sprostowanie rzeczowe wiadomości podanej w czasopiśmie. Sprostowanie powinno być wydrukowane na naczelnem miejscu tego samego działu, co prostowana wiadomość.

Nie wolno zmieniać nadesłanego tekstu sprostowania, osłabiać jego znaczenia zapomocą nagłówka, układu, doboru czcionek lub w inny sposób, ani dodawać uwag w tym samym numerze.

Sprostowanie powinno być umieszczone w najbliższym lub następnym numerze czasopisma, wychodzącego przynajmniej 5 razy w tygodniu, w innych zaś czasopismach w najbliższym numerze, a jeśli sprostowanie otrzymano po drukarskiem złożeniu w kolumny numeru najbliższego — w numerze następnym.

Art. 31. Redaktor odpowiedzialny obowiązany jest umieścić w czasopiśmie bez zmian, za zwykłą opłatą, nadesłane mu przez sąd lub inną władzę rozporządzenie, zarządzenie, wyrok, uchwałę, postanowienie lub inne obwieszczenie.

Art. 32. Redaktor odpowiedzialny nie może odmówić umieszczenia bezpłatnie w czasopiśmie nadesłanego i podpisanego przez instytucję publiczną lub prywatną, albo przez osobę prywatną sprostowania wiadomości, dotyczącej tej instytucji lub osoby, a wydrukowanej w tem czasopiśmie, jeśli tylko sprostowanie nie zawiera treści karalnej, ogranicza się do przytoczenia okoliczności faktycznych i nie przekracza dwukrotnie objętości prostowanej wiadomości.

Sprostowanie powinno być wydrukowane w tym samym dziale i takiemi samemi czcionkami, co prostowana wiadomość.

Ustęp ostatni artykułu 30-go ma tu zastosowanie.

Art. 33. Sprostowanie powinno być wydrukowane w języku polskim lub w języku czasopisma, w zależności od tego, w jakim je nadesłano języku. Nadsyłający sprostowanie w języku polskim może żądać od redaktora odpowiedzialnego przetłomaczenia bezpłatnie, sprostowania na język czasopisma i ogłoszenia w tym języku.

Na żądanie nadsyłającego sprostowanie, redaktor odpowiedzialny prześle mu bezzwłocznie i bezpłatnie numer czasopisma, w którem sprostowanie umieszczono.

CZĘŚĆ II.
O przestępstwach prasowych.
Rozdział I.
Postępowania ogólne.

Art. 34. Do przestępstw prasowych, czyli zarówno popełnionych w treści druku, jak i porządkowo-prasowych, stosuje się ogólne i szczególne postanowienia ustaw karnych, o ile niniejsze rozp. nie stanowi inaczej.

Art. 35. Za przestępstwa, popełnione w treści druku, może orzec, obok kar przewidzianych w innych ustawach, nadto karę grzywny do 1000 zł, a jeśli w treści druku popełniono zbrodnię — do 5000 zł, względnie wymiar grzywny, przewidziany w innych ustawach, podnieść do tej wysokości.

Art. 36. Za grzywny, nawiązki, odszkodowania, opłaty i koszta postępowania karnego z tytułu przestępstwa prasowego należne:
a) od autora lub redaktora odpowiedzialnego odpowiadają solidarnie — nakładca i wydawca druku oraz właściciel, użytkownik i dzierżawca czasopisma;
b) od nakładcy lub wydawcy odpowiadają solidarnie — właściciel, użytkownik i dzierżawca czasopisma;

c) od zarządzającego zakładem graficznym odpowiadają solidarnie — właściciel, użytkownik i dzierżawca zakładu;

d) od dzierżawcy zakładu graficznego odpowiadają solidarnie — właściciel i użytkownik zakładu.

Władza administracyjna pierwszej instancji zawiadamia zarządzającego zakładem graficznym, w którym druk odbito, o każdem prawomocnem orzeczeniu konfiskaty druków, nie będących czasopismami, a objętości do trzech arkuszy każdy, z powodu przestępstwa popełnionego w ich treści. Jeżeli zarządzający zakładem graficznym trzykrotnie otrzyma takie zawiadomienia o konfiskatach z powodu przestępstw, popełnionych w ciągu jednego roku w drukach odbijanych w danym zakładzie, to zarządzający ten będzie odpowiadał solidarnie z właścicielem, użytkownikiem i dzierżawcą zakładu za grzywny, nawiązki, odszkodowania, opłaty i koszta postępowania karnego, orzeczone z powodu każdego nowego przestępstwa, popełnionego w treści druku, nie będącego czasopismem, a objętości do trzech arkuszy każdy i odbitego w danym zakładzie.

Jeśli w ciągu roku nie orzeczono nowej konfiskaty, to wyżej wymienione osoby można pociągnąć do odpowiedzialności solidarnej dopiero po otrzymaniu trzech nowych zawiadomień.

Postanowienia dwóch poprzednich ustępów mają odpowiednie zastosowanie do czasopism, bez względu na ich objętość, z tą zmianą, że zawiadomienia, konfiskaty i popełnione przestępstwa muszą dotyczyć tego samego czasopisma, a wówczas odpowiedzialność istnieje z powodu każdego nowego przestępstwa popełnionego w treści tego jedynie czasopisma.

Odpowiedzialność osób, wymienionych w niniejszym artykule, dotyczy zarówno osób fizycznych jak prawnych.

Art. 37. Karę aresztu zastępczego wykonywa się bądź po stwierdzeniu niemożności ściągnięcia grzywny od skazanego, bądź, według uznania władzy, dopiero po stwierdzeniu niemożności jej ściągnięcia od wszystkich lub niektórych majątkowo odpowiedzialnych.

Art. 38. Jeśli druk zawiera w treści cechy przestępstwa, sąd orzeknie konfiskatę druku.

Jeśli popełniono przestępstwo porządkowo-prasowe, przewidziane w III rozdziale części niniejszej, sąd może orzec konfiskatę druku.

Przepisy powyższe sąd stosuje także wtedy, jeśli przestępcy ścigać lub skazać nie można.

Jeśli druk da się podzielić, należy ograniczyć konfiskatę do jego części. Koszt podzielenia poniesie interesowany.

Art. 39. Sąd orzeka konfiskatę na wniosek oskarżyciela lub z urzędu.

W sprawach ściganych z oskarżenia prywatnego, albo na wniosek lub upoważnienia, tudzież w sprawach ściganych na zarządzenie Ministra Sprawiedliwości, sąd orzeka konfiskatę tylko na wniosek oskarżyciela.

Art. 40. Z orzeczeniem konfiskaty łączy się nakaz zniszczenia druku; sąd może orzec również zniszczenie płyt i form, służących do sporządzenia druku.

Konfiskata nie dotyczy egzemplarzy, które przeszły w posiadanie osób trzecich do ich własnego użytku.

Art. 41. Orzeczenie o konfiskacie zostanie wywieszone w sądzie i ogłoszone w gazecie rządowej; zawierać będzie oznaczenie skonfiskowanego utworu lub jego ustępów, powołanie przepisów, na których mocy zarządzono konfiskatę, oraz zakaz rozpowszechniania druku.

Sąd nakaże ogłoszenie orzeczenia o konfiskacie z zachowaniem warunków art. 30 i 33 także w czasopiśmie, którego numer uległ konfiskacie.

Art. 42. W razie skazania za przestępstwo popełnione w treści druku sąd może na wniosek oskarżyciela zarządzić ogłoszenie w czasopismach wyroku w całości lub w części.

Jeśli przestępstwo popełniono w czasopiśmie, sąd może postanowić ogłoszenie wyroku w tem czasopiśmie z zachowaniem warunków art. 30 i 33.

Postanowienia poprzednich ustępów będą odpowiednio stosowane w wypadku uniewinnienia (uwolnienia) oskarżonego o przestępstwo naruszające cześć, jeśli oskarżony nie udowodnił prawdziwości zarzutów. Sąd w części orzekającej wyroku stwierdzi, że zarzuty nie zostały stwierdzone.

Art. 43. Warunkowe zawieszenie wykonania kary nie ma wpływu na obowiązek ogłoszenia wyroku, nakazany na zasadzie niniejszego rozporządzenia.

Art. 44. W razie skazania za zbrodnię lub występek, popełniony w treści druku, sąd może w wypadkach szczególnej wagi lub stwierdzenia niskich pobudek czynu orzec zawieszenie czasopisma na czas nie przewyższający lat trzech.

Art. 45. Ściganie przestępstwa, popełnionego w treści druku, przedawnia się w ciągu roku a przestępstwa porządkowo-prasowego — w ciągu sześciu miesięcy od chwili, w której rozpowszechniano druk w Państwie, o ile w myśl ogólnych przepisów nie ulega przedawnieniu wcześniejszemu. Przedawnienie przewidziane w niniejszym artykule nie biegnie, jeśli czynności przerywające przedawnienie nie mogą być podjęte lub dalej prowadzone.

Rozdział II.

O niektórych przestępstwach w treści druku.

Art. 46. Kto ogłasza w druku wiadomości, dotyczące armji polskiej lub armji państw sprzymierzonych, o planie lub kierunku operacyj, miejscu ustawienia, dyzlokacji, przegrupowaniu, sile, uzbrojeniu, zaopatrzeniu lub ruchu wojsk lądowych, powietrznych, morskich i rzecznych, o wielkości i stanie twierdz, obszarów warownych lub umocnień, o przechowywaniu, przewozie, ilości i jakości materjałów i zapasów wojennych, o stanie i rozmieszczeniu magazynów i składów wojskowych, o pracach w zakresie przygotowań do obrony państwa, jeżeli bądź sprawca mógł otrzymać informację, że przez ogłoszenie interesy Państwa mogłyby być zagrożone, lub z treści wiadomości albo z okoliczności można to było poznać, bądź został wydany zakaz ogłaszania

takich wiadomości, będzie karany — o ile czyn nie stanowi przestępstwa zagronego cięższą karą — pozbawienia wolności do roku i grzywną do trzech tysięcy złotych, lub jedną z tych kar.

Jeżeli czynu oznaczonego w ustępie pierwszym dopuszczono się w czasie wojny lub gdy wybuch wojny bezpośrednio zagrażał, sprawca będzie karany — pozbawieniem wolności do trzech lat i grzywną do pięciu tysięcy złotych.

Art. 47. Kto, choćby przez nieoględność, ogłasza drukiem treść akt postępowania karnego, zanim ujawniono ją na rozprawie głównej lub zanim ukończono postępowanie sądowe, — będzie karany pozbawieniem wolności do trzech miesięcy i grzywną do tysiąca złotych, lub jedną z tych kar.

Art. 48. Kto ogłasza drukiem sprawozdania z posiedzeń lub rozpraw sądowych niejawnych (przy drzwiach zamkniętych), albo kto bez zezwolenia ogłasza treść tajnych akt państwowych, o ile czyn nie stanowi przestępstwa zagrożonego cięższą karą, — będzie karany pozbawienia wolności do trzech miesięcy i grzywną do tysiąca złotych, lub jedną z tych kar.

Art. 49. Kto fałszywie przedstawia w druku przebieg będącej w toku rozprawy karnej w celu wywarcia wpływu na sąd lub opinję publiczną, — będzie karany pozbawienia wolności do trzech miesięcy i grzywną do tysąca złotych, lub jedną z tych kar.

Art. 50. Kto w druku:

1) wzywa do składek na zapłatę grzywien, kar pieniężnych, nawiązek, opłat w sprawach karnych lub kosztów postępowania karnego, zasądzonych od skazanego przez sądy, władze administracyjne lub skarbowe, albo na wypadek takiego zasądzenia, o ile czyn nie stanowi przestępstwa zagrożonego cięższą karą;

2) wzywa do uczczenia skazanego w związku ze skazaniem go, w szczególności przez składanie datków na cele z tem związane:

3) wyraża uznanie dla przestępcy z powodu przestępstwa; —

będzie karany pozbawieniem wolności do trzech miesięcy i grzywną do tysiąca złotych, lub jedną z tych kar.

Tym samym karom ulegnie winny ogłoszenia w druku o złożenie datków, wymienionych w p. 1 i 2.

Wpłacone datki ulegają konfiskacie.

Art. 51. Kto zamieszcza w druku ogłoszenie zakazane przez ustawę lub rozporządzenie władzy, — będzie karany pozbawieniem wolności do sześciu tygodni i grzywną do pięciuset złotych, lub jedną z tych kar.

Art. 52. W razie skazania za przestępstwo, popełnione w treści druku, a naruszające cześć, sąd może, niezależnie od odszkodowania, przyznać pokrzywdzonemu na jego wniosek nawiązkę w wysokości do dziesięciu tysięcy złotych, z powodu wyrządzonej krzywdy moralnej.

Art. 53. W sprawach o przestępstwa przeciw czci, popełnione w treści druku, dowód prawdy, dobrej wiary lub prawdopodobieństwa jest niedopuszczalny w wypadkach przewidzianych w innych ustawach, a nadto także w następujących:

a) jeśli zniewaga dotyczy okoliczności życia prywatnego lub rodzinnego osoby zniesławionej, albo

b) jeśli zarzut nie był postawiony w obronie uzasadnionego interesu publicznego lub prywatnego, albo

c) jeśli postawiono zarzut hańbiący, o ile w tym samym druku nie były przytoczone fakty na uzasadnienie postawionego zarzutu.

Dowód prawdy, dobrej wiary lub prawdopodobieństwa nie wyłącza ukarania oskarżonego za zniewagę, jeśli zniewaga wynika ze sposobu podania danej okoliczności lub jej rozgłaszania, zwłaszcza przez połączenie ze lżeniem lub zohydzaniem.

Art. 54. Redaktor odpowiedzialny, nie uznany za sprawcę lub biorącego udział w przestępstwie, odpowiada za dopuszczenie przez nieoględność do ogłoszenia w czasopiśmie utworu, zawierającego treść przestępną i ulega karze — pozbawienia wolności do trzech miesięcy i grzywny do tysiąca złotych, lub jednej z tych kar, a jeśli treść czasopisma zawiera cechy zbrodni, wzywanie do niej lub jej zachwalanie — karze pozbawienia wolności od sześciu tygodni do jednego roku i grzywny od tysiąca do pięciu tysięcy złotych, lub jednej z tych kar. Kara orzeczona za nieoględność nie może jednak przewyższać kary, przewidzianej za przestępstwo, którego cechy zawiera treść utworu.

Art. 55. W wypadku przestępstwa przeciw czci sąd może uwolnić redaktora odpowiedzialnego od kary, jeżeli autor lub podający wiadomość są sądowi znani i mogą być stawieni przed sąd polski w razie, gdyby oskarżyciel postawił wniosek przewidziany ustawą.

Art. 56. Autor, nakładca i wydawca, zarządzający zakładem graficznym oraz osoba rozpowszechniająca druk, winni dopuszczenia przez nieoględność do ukazania się w obiegu druku innego niż czasopismo, a zawierającego cechy przestępstwa, jeśli nie odpowiadają jako sprawcy lub za udział w przestępstwie, — ulegną karom przewidzianym w art. 54.

Nie odpowiadają za powyższe przestępstwo:

1) autor — jeśli udowodni, że utwór ogłoszono bez jego wiedzy;

2) nakładca i wydawca — jeśli autor, zamieszkały w granicach Państwa w chwili ukazania się druku, znany jest sądowi;

3) zarządzający zakładem graficznym — jeśli znany jest sądowi zamieszkały w granicach Państwa w chwili ukazania się druku autor, wydawca lub nakładca;

4) osoba rozpowszechniająca druk — jeśli na nim wskazany jest mający siedzibę w Państwie zakład, w którym druk odbito, chybaby osoba rozpowszechniająca wiedziała lub z okoliczności szczególnych mogła wiedzieć, że oznaczenie zakładu jest niezgodne z prawdą lub że treść druku zawiera cechy przestępstwa.

Art. 57. Przestępstwa popełnione przez nieoględność, a przewidziane w art. 54 i 56, ściga się z urzędu, albo na wniosek lub z upoważnienia lub na zarządzenie Ministra Sprawiedliwości, albo skargą prywatną, zależnie od tego, w jaki sposób

ulega ściganiu przestępstwo, którego cechy zawiera treść druku.

Rozdział III.

Przestępstwa porządkowo-prasowe.

Art. 58. Kto świadomie:

1) czyni przedruki druku skonfiskowanego lub zajętego w częściach, które spowodowały konfiskatę lub zajęcie;

2) rozpowszechnia druk skonfiskowany lub zajęty albo też druk zagraniczny, pozbawiony debitu pocztowego lub zakazany (art 14) —

będzie karany pozbawieniem wolności do sześciu miesięcy i grzywną do dwóch tysięcy złotych, lub jedną z tych kar.

Jeśli czynu dopuszczono się przez nieoględność, winny będzie karany pozbawieniem wolności do 3 miesięcy i grzywny do 1000 zł, lub jedną z tych kar.

Okolicznością obciążającą jest popełnienie czynu, mimo ogłoszenia w gazecie rządowej orzeczenia o konfiskacie lub zajęciu.

Art. 59. Kto wydaje czasopismo przez sąd zawieszone, albo kto prowadzi zakład graficzny, którego działalność sąd wstrzymał — będzie karany pozbawieniem wolności do sześciu miesięcy i grzywną do tysiąca złotych, lub jedną z tych kar.

Art. 60. Redaktor odpowiedzialny, który w czasopiśmie:

1) nie ogłosi rozporządzenia, zarządzenia, wyroku, uchwały, postanowienia lub innego obwieszczenia, nakazanego lub nadesłanego na zasadzie obowiązujących przepisów prawnych przez sąd lub inną władzę;

2) zamieści takie ogłoszenia w sposób niezgodny z obowiązującemi przepisami —

będzie karany pozbawieniem wolności do 6 tygodni i grzywny do 500 zł, lub 1-ną z tych kar.

Art. 61. Redaktor odpowiedzialny winny nieusprawiedliwionego nieogłoszenia sprostowania, przewidzianego w art. 30 lub 32, albo wydrukowania tego sprostowania w sposób niezgodny z przepisami — będzie karany pozbawieniem wolności do sześciu tygodni i grzywną do pięciuset złotych, lub jedną z tych kar.

Nieogłoszenie sprostowania, nadesłanego na zasadzie art. 32, ścigane jest wskutek skargi prywatnej.

Art. 62. W wypadkach, przewidzianych w art. 60 i 61, sąd orzeknie równocześnie z karą obowiązek umieszczenia w czasopiśmie ogłoszenia lub sprostowania w terminie możliwie najbliższym, oraz konfiskatę każdego numeru, wydanego po tym terminie, aż do czasu umieszczenia ogłoszenia lub sprostowania. Obowiązek umieszczenia, orzeczony na zasadzie niniejszego przepisu, ciąży także na każdym następnym redaktorze odpowiedzialnym.

Art. 63. Sąd może ograniczyć się do orzeczenia, nakazującego ogłoszenie sprostowania odrzuconego przez redaktora odpowiedzialnego, jeśli uzna, że ten mógł być w błędzie co do warunków ogłoszenia sprostowania.

Art. 64. Zaskarżenie wyroku nie wstrzymuje jego wykonania co do obowiązku umieszczenia ogłoszenia lub sprostowania oraz co do konfiskaty w myśl art. 62.

Art. 65. Nakładca, wydawca i redaktor odpowiedzialny winny puszczenia w obieg, choćby przez nieoględność, wydawnictwa bez spełnienia prawem przepisanych warunków — będzie karany pozbawieniem wolności do sześciu tygodni i grzywną do pięciuset złotych, lub jedną z tych kar.

Art. 66. Kto świadomie niezgodnie z prawdą zamieszcza w zgłoszeniu, w oświadczeniu lub na druku dane, wymagane w art. 6, 17, 20 ust. 1, 23, 27, albo nie dopełnia obowiązku zmiany redaktora odpowiedzialnego, wymaganego w art. 26 — będzie karany pozbawieniem wolności do trzech miesięcy i grzywną do dwóch tysięcy złotych, lub jedną z tych kar.

Art. 67. Kto, choćby przez nieoględność narusza przepisy art. 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 15, 16, 17, 18, 20 ust. 1, 33 ust. 2, lub rozporządzeń wydanych na ich podstawie, albo udaremnia lub udaremnić się stara kontrolę, przewidzianą w art. 18 ustęp ostatni lub w art. 19 — będzie karany pozbawieniem wolności do czterech tygodni i grzywną do pięciuset złotych, lub jedną z tych kar.

Tej samej karze ulega kto podżega do przekroczenia postanowień art. 13 lub w tem pomaga, choćby osoba przekraczająca to postanowienie ze względu na wiek lub inne okoliczności nie ulegała karze.

Przy skazaniu za naruszenie przepisów art. 7, 9, 10 należy orzec obowiązek dostarczenia egzemplarzy.

(Ciąg dalszy nastąpi).

159.

Dot. wnoszenia podań do Generalnej Dyrekcji Loterji Państwowej na cele dobroczynne.

Generalna Dyrekcja Loterji Państwowej komunikuje że podania o subwencję z czystego zysku państwowej loterji na cele dobroczynne winne być wnoszone najpóźniej do końca stycznia wzgl. lipca każdego roku, albowiem tylko w tych terminach dokonuje się podziału subwencji.

Powyższe podaję do wiadomości instytucjom humanitarnym z uwagą, że nie stosowanie się do powyższego komunikatu spowoduje odrzucenie wniosku.

Puck, 31. 5. 1927 r.

L. dz. I-36-4810/27 St. Starosta: w/z. Bała.

160.

Spis kart myśliwskich

wystawionych w czasie od 1. IV. do 31. V. 1927 r.

247. Józef Roeske, rolnik Krokowa, ważna do 10. V. 1928 r.

248. Jan Budzisz, rolnik Ostrowo, ważna do 15. V. 1928 r.

249. Juljusz Lessnau, rolnik Werblinia ważna do 18. V. 1928 r.

250. Ignacy Szukalski, dzierżawca domeny, Dana ważna do 27. V. 1928 r.

Puck, dnia, 11. 6. 1927 r.

L. dz. II-6-5485/27 St. Starosta: w/z. Bała.

161.

Zatwierdzenie
rendanta kasy gminnej w Karwi.

Jako rendanta kasy gminnej w Karwi zatwierdziłem p. Antoniego Wittbrodta z Karwi.

Puck, dnia 31 maja 1927 r.

Starosta: Zaruski.

162.

Zatwierdzenie
I. ławnika gminy Wielkawieś.

Jako I. ławnika gminy Wielkawieś zatwierdziłem p. Jakóba Miślisza z Wielkiejwsi.

Puck, dnia 31. 5. 1927 r.

Starosta: Zaruski.

163.

Zatwierdzenie
sołtysa i ławników gminy Wielki Kack.

Jako sołtysa gminy Wielki Kack zatwierdziłem p. Józefa Żywickiego, jako I. ławnika p. Jana Cząstkę, jako II. ławnika p. Józefa Witta, jako III. ławnika p. Andrzeja Ellwarta II., jako IV. ławnika p. Antoniego Ustarbowskiego i jako V. ławnika p. Antoniego Lehmanna z W. Kacka.

Puck, dnia 2. 6. 1927 r

Starosta: Zaruski.

OGŁOSZENIA.

Ogłoszenie
w sprawie wydzierżawienia polowania gminnego w Połczynie.

Wydzierżawienie polowania gminnego w Połczynie odbędzie się w piątek dnia **28 czerwca 1927 r. o godz. 14-tej w Sołectwie w Połczynie.** Warunki dzierżawy polowania leżą 14 dni przed terminem licytacyjnym w biurze Sołectwa do publicznego wglądu interesowanych, a w dniu licytacji będą ogłoszone.

Połczyno, dnia 8 czerwca 1927 r.

Klebba, sołtys.

Odpowiedzialny redaktor: Przewodniczący Wydziału Powiatowego. Drukiem „Gazety Kaszubskiej" w Wejherowie